

време старата зайка, която остана самичка въ трапчето, се унесе въ спомени за лѣтото и есенъта. Предъ очитѣ ѝ се мѣркаха зеленитѣ треви, сочнитѣ круши и пълнитѣ съ зеле селски градини.

— Хубаво се прекарва презъ лѣтото и есенъта, но зимата е лоша за бедния заешки свѣтъ, — си каза тя и така заспа съ отворени очи. Спи зайка и сънува, че е топло лѣто. Мека тревица е обраснала вредъ. Дечицата ѝ

играятъ на криеница изъ рѣжъта. Тя ги наблюдава и се радва като всѣка майка. Но внезапно изкача до тѣхъ ловецъ. Разнася се грѣмъ. Тя пада ранена. Крѣвъ бликва отъ гърдитѣ ѝ. Ловецътъ се спуща къмъ нея, тя скача да бѣга... и се събужда. Цѣла трепери отъ страшния сънъ. Едва се опомни.

— Сънъ било, но лошъ сънъ е, не е на добро, — рече си тя и изкочи да види, кѣде се бавятъ малкитѣ зайчета.

Месечината ясно огрѣваше снѣжната земя, а звездитѣ треперяха отъ студъ. Зайчетата все още се прескачаха, за да си стоплятъ крачката.

— Хайде, прибирайте се, деца, — викна зайката.

— Аха-а-а... идемъ, идемъ! — обадиха се всичките и се разскачаха по на единъ кракъ, пѣйки: „Хопъ! скочи, зайче, на единъ кракъ: нѣма зеле, има снѣгъ!“...

— Азъ най-много скачахъ, — закрѣска най-малкото.

— О, о, о, пумпале, то се знае, че бацьо надскача, — обади се най-голѣмото.